

Excellenciás Főkonzul Úr! Tisztelt 1956-os Nemzedék! Ünnepelő Közösség! Hölgyeim és Uraim!

Nagy tisztesség számomra, hogy Magyarország követeként a mai ünnepi eseményen együtt emlékezhetem Önökkel arra az eseményre amely magyarságunkat és identitásunkat 59 esztendeje olyan folytán határozza meg, hogy arról 33 évig csak bujdosva volt szabad emlékezni odahaza, de amely eseményt itt a szabad Amerikában az Egyesült Államokban és Kanadában, mint egy lángot őriztek a ma még köztünk élő, jelenlévő '56-osok.

Köszönet és tisztelet illesse ezért Önöket, amerikai magyarokat, hogy Önök a diktatúra otthoni nehéz évtizedei időszakában is kitartottak amellett, hogy '56 üzenete hozzá kell, hogy járuljon egy majdani szabad Magyarország alapkövéhez. Erre a fundamentumra építve lehet új Magyarországot építeni. Magyarország Alaptörvénye egy ponton úgy fogalmaz: " büszkék vagyunk arra, hogy népünk évszázadokon át harcokban védte Európát és tehetségével, szorgalmával gyarapította közös értékeit". Ha végiggondoljuk ez ünnep estéjén ezeket az évszázadokat, akkor azt gondolom, hogy mi magyarok otthon az anyaországban, a határon túli magyarság köreiből és a diaszpóra magyarjai is pontosan fel tudjuk idézni ezen évszázadok szabadságküzdéseit.

Mikor is voltak azok a csomópontok a magyar történelemben, amikor igenis védenünk kellett a kultúránkat, védenünk kellett Európát? A tatárjárással kezdődik ez a sorozat a XIII. században, aztán ott van a hős Hunyadi János, aki vissza tudta tartani az akkori világ legnagyobb erejét, a török túlerőt a nándorfehérvári diadalával 1456-ban. Majd ott volt Mohács a veszített 1526-os tragédiával, amely 150 éves uralmat hozott. De a magyar identitás és a magyar megmaradás ebben az időszakban is kitermelte a maga szabadságharcát: a Habsburgokkal vívott szabadságharcot Bocskai István és hajdúi 1604-től 06-ig. Egy újabb évszázad elteltével megint ott álltunk, hogy a töröktől felszabadult Magyarország, újra szabadságjogaiért küzdött a Nagyságos Fejedelemmel az élen a Rákóczi szabadságharcban 1703-tól 1711-ig.

S ki ne tartaná számon szerte a világon magyarként, hogy identitásunk, identitás-tudatunk talán legfontosabb ékköve az 1848-49-es magyar forradalom és szabadságharc, az akkori márciusi ifjak jelmondatai ma is szívükben élnek és ott égnek. Az akkori '48-as hősök adták az erőt – Személyesen győződtem meg '56-os nagy generáció tagjaival folytatott beszélgetések alkalmával – hogy ebből a '48-as helytállásból merítették az '56-os pesti srácok az erőt. Hogy igenis dacolni kell a hatalommal, dacolni kell a túlerővel, és ha kell, Dávidnak Góliáttal is szembe kell szegülnie, mert hogy ez adatott jussul nekünk, magyaroknak, akiket a világ '56 okán is a szabadság népeként tart számon. 1956 előremutatott és irányt mutatott a majdani szabad Magyarországnak 1989-re, 1990-re. Mindenkinek megvan nyilván a saját története, hogy hogyan kötődik generációk óta '56-hoz.

Valakinél felmenők, valakinél személyes jelenlét, valakinél baráti elmesélések elbeszélésekből ismerünk történetet. Én egy olyan történetet ismerek, amelyben egy magyar fekete palástos lelkipásztor '56 októberének végén az összegyűlt falu népe elé kiáll és békességet hirdet, azt mondja, hogy az új Magyarországnak békére kell épülnie és nem szabad megtorlásra és nem szabad a „szemet szemért” elvére épülnie. Aztán teltek az évtizedek és sok minden veszendőbe ment látszani. Csak az emigráns magyarok 80-as évekbéli hazajövele táplálta a reményt, hogy lesz majd változás Magyarországon.

Ez a megidősödött, meghajlott öregember 1989-ben ott ül a televízió előtt az unokájával és azt hallja Nagy Imre és mártírtársai temetése alkalmával, hogy egy fiatalember kimondja azt, amit 33 évig nem volt szabad kimondani Magyarországon. Hogy legyen szabadság, legyen többpártrendszer, és hogy az oroszok menjenek haza. Akkor az az unoka életében először sírni látta kemény, szikár Arany János-i lelkész nagyapját. Az én nagyapám volt és én voltam az az unoka, aki ezt az élményt katarzisként átélhettem azokban a napokban.

Felerősödött bennünk annak a versnek az üzenete, amit Önök talán jobban ismertek, mint mi ismertünk '89-ig Magyarországon, amelyet az emigrációra kényszerült Márai Sándor éppen New Yorkban írt Mennyből az angyal című versében '56-ban, engedjék meg, hogy egyetlen versszakot ragadjak ki:

„Nem érti ezt az a sok ember,
Mi áradt itt meg, mint a tenger?
Miért remegtek világrendek?
Egy nép kiáltott. Aztán csend lett.
De most sokan kérdik: mi történt?
Ki tett itt csontból, húsból törvényt?
És kérdik, egyre többen kérdik,
Hebegve, mert végképp nem értik –
Ők, akik örökségbe kapták –:
Ilyen nagy dolog a Szabadság?”

S mondja a lánglelkű költő a XIX. században szinte az '56-os események előhírnökeként '48-ról írva a Bach-korszakban:

„A nemzeti zászlók lobogtak kibontva,
Tódultak alájuk, nőtt a had naponta,
Kárthágói férfit asszony nem marasztott,
Hont védeni mentek urak és parasztok,
Kereskedőt üzlet, mesterembert szerszám
Nem kötött le többé – beálltak ezerszám.
S a gyöngé diákok az iskola padját,
Fegyverért esengve önként odahagyják. „

Írja '48-ról szinte jövendőlvé az '56-os eseményeket a költő Kozma Andor.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mindannyian átélhetjük napjainkban, hogy október 23-a üzenete és a magyarok szabadságvágya miként jelenik meg a mai híradásokban. Hogy valakik, akik nem is értik ezt a néplelket, csak ütni akarnak rajta egyet-kettőt, hogyan állítják szembe a mai modern kori népvándorlást, a migráns válságot, az '56-os 200 ezer magyar emigráns ügyével. Itt megálljt kell parancsolnunk azoknak a gondolatoknak, amelyek besározzák '56 emlékét, és amely a magyar nép lelkére rá akar taposni. Hiszen nem lehet egyenlőségjelet tenni a két esemény közé. '56-ban azok a generációk, akik a megtorlás, a bitófa árnyékából kényszerültek elhagyni szülőhazájukat, és akik odahagyták apáik, nagyapáik sírját és eljöttek, egy új hazába ők nem követelöztek. Önök nem támasztottak feltételeket Amerikának. Önök nem dobálták kővel az amerikai rendőröket. Önök nem kívántak egy párhuzamos társadalmat felépíteni.

Önök tisztességgel ennek az államnak a szokásait magukra kötelezőnek ismerték el, és itt hozzájárultak ennek az országnak a gyarapításához. Ebben különbözik az '56-os magyar menekült státuszba kényszerült emigránsok tömegeinek amerikai élete és azoknak a tömegeknek az európai megjelenése, akik nem akarnak beilleszkedni, akik nem akarnak az európai rendnek megfelelni, akik nem is tudjuk pontosan milyen szándékoktól vezéreltetve – milliók és milliók – áramlanak, gázolnak át határokon, gázolnak át kultúrákon, hogy majd valamilyen célt majd teljesítsenek.

Magyarország Kormánya erős Magyarországot akar! Magyarország megvédi határait, mert ezek a kötelezettségünk. Emberségből is jól kell vizsgázni a Magyar Kormányt, hogy a rászorulókat, a valóban háborús zónából érkezőket elválasszuk azoktól, akik inváziós szándékkal lépnek európai földre.

Akiknek segítséget kell adni, azoknak megadjuk a segítséget. Felkaroljuk a gyermekeket, a betegeket, az időseket, de nem kívánunk asszisztálni egy olyan folyamathoz, ami a magyar kultúra megroppanását és a magyar hagyományok, a gyökerek és a magyar szabadságvágy megroppanását jelenthetik.

Köszönjük, hogy ebben Önök, amerikai magyarok támogatják Magyarországot!

Kívánom Önöknek, hogy ez az identitás ez az erő az Önök gyermekeinek és unokáinak is sajátja legyen, hogy akik Magyarországtól távol élnek, mégis fontosnak tartják az anyanyelvük ápolását. A magyar kultúra a mindennapjaik része. Adassék meg Önöknek, hogy láthassák és hallhassák gyermekeik és kicsi unokáik magyar szavatait, táncait, imádságát, éneklését, hogy legyen az a közösség az a kultúrnemzet itt a diaszpórában is az Egyesült Államokban is erőt adó közösség mindannyiunk számára.

Végezetül engedjék meg, hogy 1949-es toldozott-foldozott kommunista alkotmány után létrehozott új magyar Alaptörvény egyik parlamenti megszavazójaként Önöket köszöntsem Magyarország Alaptörvényének első és utolsó mondatával: „Isten áldd meg a magyart. Legyen béke, szabadság és egyetértés.”

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!